

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת כד' חשוון התשפ"ו			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
16:24	17:15	17:50	17:50
16:22	17:13	17:46	17:46
16:22	17:13	17:46	17:46
16:25	17:15	17:50	17:50

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

התורה כתורת אנטיבייטיקה כנגד היצר הרע

אחד כתב לרבנו **משה לוי** זצ"ל
מכתב תורני ובו הוא מעיר על ענין
הלכתי בדיני יו"ט. אף שכותב לו
בחיפזות ובצורה שאינה כל כך
הולמת, מה נאוו דבריו של רבנו
בנחת ומתוך אהבת ת"ח כדלהלן:
"...חבל שכת"ר לא קרא את כל דברי
הבית יוסף..."

וחבל שכת"ר כותב במילים חדות
שגה ברורא, אין מקום, אין שום צד
להתיר, ומה יעשה עכשיו עם
מילותיו, והאמת והשלום אהבו
ולדבר תמיד בנחת כי המילים הקשות
לא ישיגו שום מטרה, אבל האמת
צריך לומר בניחותא.

וצר לי שכתבתי לך קצת תוכחה,
האמן לי שעשיתי זאת רק משום
מצוות תוכחה, ודברי יוצאים מלבי
באהבה לך ולזולתך, שידברו בנחת
ויזכו לכתרה של תורה. אני רוצה
לראות מאד את כת"ר בשיעור הבא
בל"נ, כדי להוכיח לו **שאני אוהבו**
ומכבדו ומכבד כל מי שעוסק בתורה,
וכל מטרותי לשם שמים באמת.

**רק כאשר
העץ נופל,
אנשים
רואים עד
כמה הוא
היה גבוה.**

**אחרי שאדם
נפטר
רואים
מעלותיו**

שני זרעים שכבו זה לצד זה באדמה הדשנה באביב.

הראשון אמר, "אני רוצה לגדול! אני רוצה לשלוח שורשי עמוק אל תוך האדמה,
ולשלוח את נבטי מעבר לקרום הקרקע שמעלי... אני רוצה להצמיח עליהם, ניצנים,
להודיע על בוא האביב... אני רוצה לחוש בחמימות השמש על פני ובברכת טל הבוקר
על עלי הכותרת שלי!" והוא גדל.

הזרע השני אמר, "אני חושש. אם אשלח את שורשי אל האדמה, אני יודע מה
אמצא בחשיכה. אם אעשה את דרכי אל האוויר, יפגעו זרעי נבטי הקטנים... אם אפתח
את עלי, יבוא חילוון ויאכל אותם. ואם יהיו לי פרחים, יבוא ילד ויקטפני.
לא, כדאי לי לחכות עד שאחוש בטוח". והוא המתין. תרגולת שטיילה בחצר מצאה את
הזרע שהמתין ואכלה אותו.
כשאדם מקיים מצווה, יעשה אותה בזריזות כדי שבסוף לא יחמיצנה.

לע"נרחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

**אמר רבי איסר זלמן
מליצור** זצ"ל שכאשר באים אלי
לבקש המלצה קודם כל הנני
כותב את הדברים המבוקשים.
ברצוני להבטיח שכאשר אני
שוקל אם ראוי להעניק את
ההמלצה ואחר כך אני מעניק
אותה כדי של יגרם שום מיכשול
כמה ניזהרו גדולי ישראל
ששום תקלה לא תצא תחת ידם.

יש אנשים כל כך עניים שכל מה שיש להם זה כסף

במדרש מסופר כי

בשעה שביקש הקב"ה לברוא
את האדם נתייעץ במלאכים,
ויש לשאול, למה לא נתייעץ
הקב"ה במלאכים כשבא
לברוא את הנחשים, ואת
התנינים, ואת שאר
הברואים?

אמר רבי מנחם **מנדל**
מקוצק זצ"ל: כי האדם הוא
מין בריאה כזאת מיוחדת,
שבראשו הוא מגיע עד
הרקיע השביעי, וברגליו הוא
מגיע עד לשאול תחתיות.

אחד אמר רעיון יפה. נענה
השני ואמר: הרי זה
מהרש"א מפורש! נענה
השלישי ואמר הרי זה חז"ל
מפורש "המלבין פני
חברו ברבים"

איש אחד איבד את עבודתו. לאחר שחפש מספר חודשים ראה מודעת דרושים של

חברה גדולה ומוכרת המחפשת עובדי ניקיון. האיש הגיע לראיון ומנהל כח אדם שאל על פרטיו האישיים, ערך
לו מבחן בלטאטא חדרים, בירכו על תוצאות הבחינה ואמר לו: הג'וב שלך. **תן לי את כתובת** הדואר האלקטרוני
שלך ואעביר לך את המקום והשעה שעליך להתחיל לעבוד. האיש המיואש השיב שאין לו דואר אלקטרוני. מנהל
כוח האדם השיב שהוא מצטער מאוד אבל, אם אין לו דואר אלקטרוני **הוא אינו קיים** באופן וירטואלי.

מכיוון שאינו קיים, הוא אינו יכול לתת לו את הג'וב. האיש יצא מיואש ולא ידע מה לעשות, יש לו רק 30 ש"ח
בכיס. לאחר מחשבה, החליט האיש ללכת לשוק הסיטונאי של פרות וירקות וקנה קופסת של עגבניות במשקל 10
ק"ג. **הוא הלך מבית לבית** ומכר כל ק"ג ב-3 ש"ח, תוך פחות משעתיים הכפיל את כספו.

כך חזר על התהליך עוד... לאחר שאכל בעבור 50 ש"ח, חזר לביתו עם 340 ש"ח בצורה זו הוא הצליח להתקיים.
כך השכים קום וחזר מאוחר לביתו, כאשר הוא מצליח להכפיל, להשליש ולרבע את כספו ביום אחד. עם הרבה מזל
לצידו, הצליח לרכוש טנדר שתוך שנה הוחלף למשאית וכעבור שלוש שנים היה לו צי רכבים.

כעבור **חמש שנים** האיש הפך לבעל אחת מרשתות השינוק המובילות במדינה..יום אחד קיבל לשיחה סוכן ביטוח
חיים שהציע לו פוליסת ביטוח ושאל אותו בתום הפגישה לכתובת הדואר האלקטרוני שלו, על מנת לשלוח לו את
הפוליסה. כאשר השיב שאין לו דואר אלקטרוני, ענה לו סוכן הביטוח "אם אין לך דואר אלקטרוני והקמת כזו
אימפריה, **איני רוצה לדמיין** מה היה לך דואר אלקטרוני." השיב לו האיש: "לו היה לי דואר אלקטרוני
הייתי עובד ניקיון..."

אדם יכול לנסות, אדם יכול להתאמץ. והוא גם חייב לעשות את זה. הוא חייב לוודא שהוא עושה את כל
ההשתדלות הנדרשת. **אבל בסופו של דבר** ההצלחה תלויה בידי שמים. (העורך)

סוחר יהלומים שלח את משרתו **להביא לו מזוודה** ובה אבנים יקרות שהשאיר במקום אחד, והוא עמד ליד החלון צופה בכליון עיניים לשובו של המשרת עם החפצים היקרים, והנה **הוא רואה** את המשרת בא כשהוא נשרך **ומתנשף ונאנח**, כולו מיוזע, ועל כתפיו משא כבד מנושא.

פרך הסוחר את ידיו- אבוי – והתחיל תולש את שערות ראשו- קרה אסון, אין זאת אלא **שיד גנבים** הייתה כאן, שנטלו את המזוודה ובמקום היהלומים נתנו ושמו לפני המשרת שק מלא אבנים, אדם הנושא יהלומים אינו מתנשף, אין הוא מזיע ונאנח.

האם היהודים שבימינו נאנחים ונאנקים כל כך תחת עולה של היהדות, אין זאת אלא שהחליפו את יהלומי של ריבונו של עולם, במקום מצוות ה' הטהורות עשו לעצמם **מצוות קשות כאבן**, אין אדם נאנח על מצוות טהורות, אין משאם כבד.

הילדים מושפעים לטובה מהדוגמא האישית של אמם המכבדת את אביהם, הם לומדים לכבד, ואז יש שלום ושלוה בבית וממילא השכינה שורה בו.

מה קודם למה אוכל את דעת **רב בישראל** אמר פעם **לסוחר זרין** וממולח שהשקיע את כל **כישורו** ותבונתו **במסחר**: "התדע מה ההבדל בינך לבין אדם הראשון? הלא אכל מעץ הדעת כדי להשיג דעת, ואילו אתה **משקיע** את כל הדעת כדי להשיג אוכל..."

הגעת לבית החולים להיות במשמרת עם סבא, מספר נכדו של הרה"ג **מרדכי אליהו** זצק"ל, כפי שעשו כל בני המשפחה האחרים, כל אחד בתורו. סבא היה תשוש מטיפולים קשים שעבר באותו יום, הוא עבר באותו יום יסורים קשים, וסיים את הטיפולים כמה דקות לפני שבאתי. אני לא ידעתי את כל זה, ומיד כשבאתי אמרתי לו: "סבא מה שלומך? בוא נלמד משניות!"

העוזר שהיה ליד הרב במשמרת לפני קפץ ואמר: "הרב נכנס רק עכשיו לנוחה אחרי יום של טיפולים קשים, עזוב אותו במנוחה, רק עכשיו הוא נח אחרי שעות של יסורים". נרתעתי לאחור.

כאב לי הכאב של סבא. לא רציתי להפריע לו, אבל הרב מיד פקח את עיניו ואמר: "מה יש לנו אם לא תורה בעולם הזה? בוא נלמד משניות!"

אם תלמד כיצד לחיות בשמחה, העייפות תעלם.

חייב אדם להשגיח על גופו, כדרך העגלון המשגיח על סוסו שלא ירעב, כי ממנו הוא משתכר לפרנסתו. לכן **אסור לאדם** לסגף את **גופו**, כי ממנו תוצאות חיים גם לנשמה.

ופעם הוכיח **ה"חפץ חיים"** זצ"ל את אחד מראשי הישיבות המפורסמים, שמנע את עצמו מלאכול **קצת בשר** בכל יום, וחשך הכל בשביל תלמידיו, שלא יחסר להם חוקים.

אמר לו במתק שפתייו: ביו המון העניינים המוטלים על ראש הישיבה, יש עוד עניין אחד נחוץ שראוי לתשומת לב מיוחדת, והוא הדאגה שלתלמידים **יהיה ראש ישיבה בריא.**

אושר הוא עניין של תפישה, למד כיצד לפתח כלים על מנת להגיע איליו.

איש אחד הלך פעם לצוד ברווזים. לאחר זמן מה הוא הצליח לירות באחד, אבל הוא נפל לשטח של איכר. נכנס האיש כדי לקחת את הברווז, אבל לפני שהספיק להרים אותו ניגש אליו האיכר. ואומר: "זה הברווז שלי". עונה לו האיש: "אבל אני צדתי אותו!" אומר לו האיכר: "אבל הוא נפל בשטח שלי!" הם מתחילים לריב, ואז עוצר אותו האיכר, ואומר: "אצלנו מיישבים מחלוקות בשיטת 3 בעיטות: קודם אני נותן לך 3 בעיטות, ואז אתה נותן לי 3 בעיטות וככה אנחנו ממשיכים עד שמישהו נכנע, והוא מפסיד". מסכים האיש להתערבות. האיכר אומר: "מכיוון שאני מקומי, אז אני מתחיל ראשון". האיכר לוקח נעל כבדה ובוטע לאיש ברגל, ואז בוטע לו בבטן ואז בפרצוף. האיש נופל, כולו מדמם, אבל קם ואומר: "בסדר, עכשיו תורי". האיכר מסתכל עליו ואומר: **"עזוב, אני נכנע, קח את הברווז".**

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

"תתוודע כנשר נעורייכי" (תהלים ק"ג ה)

אומרים חז"ל ישנו נשר ששמו חול, הנשר הזה כשהוא מזדקן הוא מתרומם גבוה גבוה לשמי שמים, הוא דואה אל על למרומים, מתקרב לשמש ואז נשרף בלהב האש של השמש, וממרומי השמים נופל נשר בוער באש למצולות ים וטובע בים.

אחי ורעי! כלום יש תקווה לנשר הזה? נשר שהזדקן, נשר שנשרף בלהבות אש, נשר שנפל משמי שמים לים, נשר שטבע במצולות ים יש לו תקווה?

באים חז"ל ואומרים, כעבור ימים מתוך גלי הים הסוערים יוצא נשר חדש, צעיר, רענן, יפה פרי תואר והוא דואה ומתחיל חיים חדשים, על זה אמר דוד המלך "תתחדש כנשר נעורייכי".

לעם ישראל יש **סוד מופלא** גם כשהוא מזדקן וגם כשהוא נשרף בלהבות אש, גם אם הוא טובע במצולות ים, אבל הרוח היהודית לא תכבה! אין שום כוח בעולם שיכול לכבות את האש שבווערת בלבו של היהודי, "מים רבים", כל מימות שבעולם אין בכוחם לכבות את האהבה לאלוקים הבווערת בסתר לבו של כל יהודי, וגם בלבו של יהודי "הישן" מן המצוות.

זהו עם ישראל העם הנפלא שתמיד הוא מתחדש ופורח על כל הקושי **עולה וזורח** עוד פעם.

שבת שלום ואחור לכל בית ישראל

תפילה סוג של עבודה נעימה שכל מהותה היא לפנות אל ה' ולבקש שיעזור.

שלושה אנשים מסיימים קורס צניחה... הגיע יום פתוח בו ההורים רואים איך הילדים שלהם צונחים. עולים השלושה למטוס ומתכוננים לצניחה. הראשון קופץ, פותח את המצנח ומתחיל לרדת למטה. אמא שלו אומרת: תראו את הבן שלי, כפרה עליו, איך הוא צונח".

השני קופץ, פותח את המצנח, וגם אמו משויצה: "תראו את הבן שלי, איך הוא צונח". השלישי קופץ, מושך בחוט אך המצנח לא נפתח. מושך ברזרבי אך גם הפעם המצנח לא נפתח. אמו שמתבוננת מהצד מתלהבת: "תראו את הבן שלי, עוקף את כולם".

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל היה רגיל לפתוח בעצמו את הדלת לכל מי שבא לבקרו, מעין מצוה בו יותר מבשלוחו. **פעם אחת** חלה ושכב במיטה, מישוה דפק בדלת היה זה ליל סגריר, בשעה מאוחרת, ניגש **אחד מתלמידיו** לפתוח את הדלת ושאל: **מי שם?** קרא רבי איסר זלמן מלצר בהתרגשות: בליל סגריר אחר חצות שואלים מי שם? **פתח מייד**

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת ווב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לולו, נעמה בת עזיה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, מרים בת זוהרה, רפאל ואברהם בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמאל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סגן, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמגי הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איהו, יעקב בן שרה ברסקה, החסיד מנשה בן רחמה **מן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**

